

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2937/2536

นาย เสถียร มามุขโจทก์ นาง แพ รวพรรณ สายอินทร์ หรือ ทองคำจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 148, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 153, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 8

ย่อ / หลักกฎหมาย

เดิมโจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลาย ศาลพิพากษายกฟ้องโดยวินิจฉัยว่าจำเลยสามารถชำระหนี้ได้ คดีถึงที่สุด โจทก์ฟ้องคดีล้มละลายนี้โดยอ้างว่ามีพยานหลักฐานเพิ่มเติมเกี่ยวกับจำนวนหนี้สินของจำเลย แต่เป็นหนี้สินที่จำเลยมีอยู่แล้วในขณะที่โจทก์ฟ้องคดีก่อนซึ่งโจทก์ชอบที่จะอ้างและนำสืบได้ คำฟ้องโจทก์คดีนี้อาศัยข้อเท็จจริงในจำนวนหนี้ของจำเลยที่มีอยู่จริงซ้ำกับคดีก่อนจึงเป็นฟ้องซ้ำ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยเด็ดขาด และพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลาย จำเลยให้การว่า จำเลยไม่ได้มีหนี้สินล้นพ้นตัวและสามารถชำระหนี้ทั้งหมดให้โจทก์ได้ ขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนโจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติได้ตามที่โจทก์จำเลยไม่ได้แย้งกันว่า เดิมโจทก์เคยฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลายแต่ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโดยวินิจฉัยว่า จำเลยสามารถชำระหนี้ได้ปรากฏตามคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ ล.6/2533 ของศาลชั้นต้นคดีถึงที่สุดแล้ว โจทก์จึงได้มาฟ้องคดีนี้อีกโดยอ้างว่ามีพยานหลักฐานเพิ่มเติมเกี่ยวกับจำนวนหนี้สินของจำเลยมีมากมายและมีจำนวนมากขึ้นจากที่ได้เคยกล่าวอ้างไว้ในฟ้องเดิม คดีมีปัญหาจะต้องวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์คดีนี้เป็นฟ้องซ้ำกับคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ 6/2533 หรือไม่พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประเด็นพิพาทในคดีล้มละลาย คือจำเลยเป็นผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวไม่สามารถชำระหนี้ได้ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 9 และ 10 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483หรือไม่ ซึ่งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจำนวนหนี้สินที่จำเลยมีอยู่เท่าใด มากล้นพ้นตัวตลอดจนจำเลยไม่สามารถชำระหนี้ได้นั้นเป็นภาระของโจทก์จะอ้างและนำสืบ แต่โจทก์ฟ้องคดีล้มละลายที่ ล.6/2533โดยอ้างและนำสืบหนี้สินที่จำเลยมีอยู่แต่เพียงบางส่วน และหนี้สินส่วนที่โจทก์ขอเพิ่มเติมในการฟ้องคดีนี้นั้นล้วนแต่เป็นหนี้สินที่จำเลยมีอยู่แล้ว ในขณะที่โจทก์ฟ้องและนำสืบในคดีล้มละลายที่ล.6/2533 ซึ่งโจทก์ชอบที่จะอ้างและนำสืบได้แต่โจทก์ก็ได้กระทำให้ประกอบการวินิจฉัยของศาลเอง ดังนี้ จำนวนหนี้สินที่จำเลยมีอยู่จริงเพียงใด จำเลยสามารถชำระหนี้ได้หรือไม่ ทั้งสองคดีที่โจทก์ฟ้องจึงเป็นประเด็นที่อาศัยข้อเท็จจริงในจำนวนหนี้สินเดียวกัน แต่ด้วยความบกพร่องของโจทก์ในการดำเนินคดีก่อนเป็นเหตุให้ศาลมีคำวินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นพิพาท โดยฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยสามารถชำระหนี้ได้ และคำวินิจฉัยดังกล่าวนี้ได้ถึงที่สุดแล้ว คำฟ้องโจทก์คดีนี้อ้างเหตุจำนวนหนี้สินเพิ่มเติม เป็นการอาศัยข้อเท็จจริงในจำนวนหนี้สินของจำเลยที่มีอยู่จริงซ้ำกับคดีก่อนจึงเป็นฟ้องซ้ำ ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาต้องตรงกันให้ยกฟ้องโจทก์จึงชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

วินัย วิมลเศรษฐ · บุญส่ง วรรณกลาง · สะสม สิริเจริญสุข

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2937/2536>